

ПЕРСОНАЖІ

Вася Глечик

Маленький, щуплявий четверто-класник, який потайки мріє стати героєм. Що спонукає Васю прийняти перше в житті самостійне сміливе рішення?

Валера Костенко

Однокласник і друг Васі, вигадник та бешкетник, який виглядає в очах ровесників справжнім героєм. Яким чином Валера потрапить на службу до ворожих сил?

Незнайомка

Молода жінка з лагідним голосом, схожа на казкову фею. Чому вона довірить чарівне люстерко Васі Глечику? Ким насправді виявиться Незнайомка?

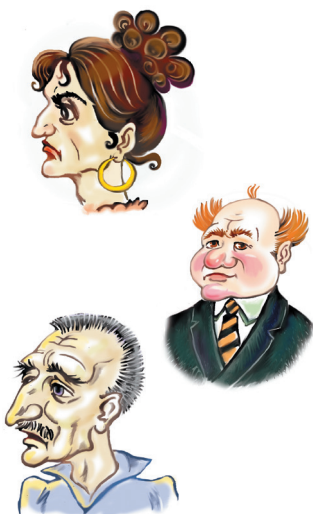

Терентій

Сонячний зайчик, який з'являється з чарівного дзеркала Незнайомки. Що він розповість Васі про країну Зландію?

Баба Яга, Змій Горинич і Кошій Безсмертний

Представники вражої сили, вірні слуги пана Морока. На вигляд — звичайні, хай і не дуже симпатичні громадяни. Кого вони нагадають Васі Глечики? Які несподівані відкриття чекають на нього?

Пан Морок

Засновник країни Зландії, Шеф вражої сили, якому вдалося вирватися з ув'язнення у дзеркальному лабіринті. Чого ж понад усе боїться цей могутній володар?

Бабай

Агент Страху, перший помічник пана Морока. Чому він служить володарю Зландії? Що розповість про Бабая Незнайомка?

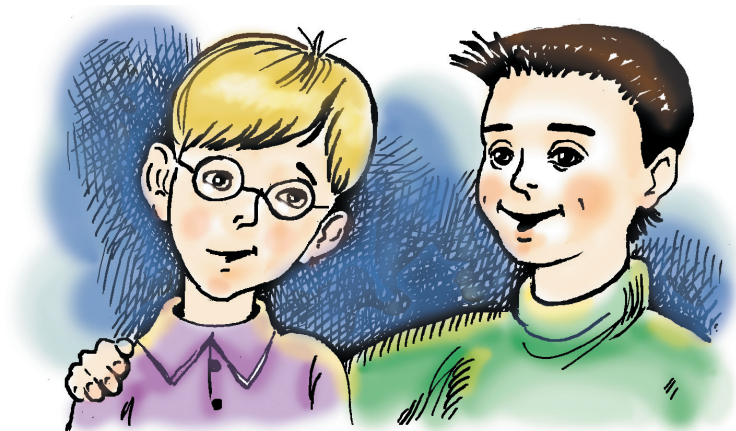
Розділ перший,

у якому ви знайомитеся з Васею, Валерою,
їхніми друзями й родичами, а також
з учителькою Катериною Степанівною.
Валера придумує помсту

Вася Глечик мріяв стати героєм. Але про це не знала жодна жива душа. Не те що в їхньому четвертому «Б», а взагалі у світі. Бо якби хтось дізнався, сміху було б на всю школу.

Ви ж погляньте тільки на Васю. Щуплявий, маленький. Шийка тоненька, вуха великі, відстовбурчені, ще й окуляри на носі. Ні, на героя Вася не схожий. Аж ніяк.

Валера Костенко, з яким Глечик сидів за однією партою, героєм стати не мріяв. Просто тому, що Валера героєм був. Височенький, стрункий, чорнявий, а в очах шмигляють швидкі бісики, які свідчать про те, що у Валериній голові весь час народжуються відчайдушні сміливі задуми — оббризкати водою

дівчат, розбити в туалеті лампочку, закинути портфель товстуна Борі Бородянського на дерево абощо. Навіть забіяка й хуліган Ігор Горенко, який лущував усіх у четвертому «Б», до Валери не чіплявся ніколи. І ябеда Люська Бабенчук ніколи на Валеру не «капала». Бо Валера був, як то кажуть, молоток!

Вася дивився на Валеру із захопленням і щирою заздрістю. А Валера дивився на Васю поблажливо і трошечки зверхньо: так, як дивляться у школі всі герої на всіх негероїв.

Правда, від деяких Валериних подвигів Васю трошечки пересмикувало. Наприклад, коли Валера скинув вазон з другого поверху або коли швиргнув у калюжу новеньку кепочку Борі Бородянського.

Але негерої, як ви знаєте, завжди прощають героям їхні хиби. Ну про які хиби можна говорити, коли людина збирається летіти у космос до інших планет! На все життя.

Десь Валера вичитав, що на подорож до якоїсь іншої планети треба дуже багато часу. І тільки внуки, а то й правнуки космонавтів зможуть там приземлитися. Тому є нібито секретна вказівка брати в космос дітей.

Валера твердо вирішив стати одним з перших космонавтів шкільного віку. Вася був приголомшений цим рішенням друга. І, звичайно, теж почав мріяти про космічні польоти. Дарма, що він був слабосилий і хворобливий: тренування, як відомо, творить чудеса. Цілий тиждень потай від усіх Вася піднімав електричну праску і, цокаючи зубами, обтирався холодним мокрим рушником.

Єдиною перешкодою на шляху до інших планет була, як кажуть дорослі, сімейна проблема. Вася просто не уявляв собі, що робитимуть, як він полетить у космос, мама, тато і сестричка.

Вася дуже любив свою найріднішу у світі маму, найніжнішу у світі татю Зіну і найдобрішу у світі сестричку Талочку. І вони його страшенно любили й дуже хвилювалися, коли він затримувався десь хоча б на годину.

А що ж казати, як він затримається у космосі на все життя!

Особливо хвилювалася завжди тьотя Зіна.

— Васильочку! — щоразу кидалася вона до нього з таким зойком, наче він приходив не після школи, а після подорожі навколо світу.

Тьотя Зіна, молодша мамина сестра, була ще не заміжня, своїх дітей не мала і, може, тому ставилася до племінника з безмежною ніжністю. Вона вважала себе другою Васиною мамою і мала для цього певні підстави. У родинній історії зберігся такий знаменний епізод. Коли Вася тільки народився і тато приїхав забирати їх із лікарні, запальна тьотя Зіна, тоді сімнадцятирічна, схопила немовля на руки і понесла до машини. Молодий лікар-практикант, що саме нагодився, переплутав її з мамою (вони були дуже схожі) і ввічливо спитав: «Ну, як ви себе почуваєте, мамашо?» — «Чудово!» — пирснула тьотя Зіна... І відтоді по праву стала вважати Глечика своїм сином.

Ні, Вася просто не уявляв собі, що стане, як він полетить у космос, з мамою, тьотею й сестричкою Талочкою.

Але Валері він цього не казав.

Валера завжди сміявся, коли Глечик згадував про маму, тьотю і сестричку. Сам Валера

про своїх родичів не згадував ніколи, хоча вони теж хвилювалися, коли Валера десь затримувався. І мама, і тато, і дідусь із бабусею, і братик Андрійко. Вася не раз бачив це на власні очі, бо вони з Валерою жили в одному будинку, ще й на одній площадці.

Про космічні подорожі вони говорили останнім часом щодня. І по дорозі в школу, і під час перерв, і навіть на уроках.

Валера вже знав, що Вася теж мріє летіти в космос, і не заперечував проти цього. Удвох мріяти було навіть цікавіше. Хоча Васі в тих мріях відводилася роль другорядна, допоміжна. Головним героєм був, як завжди, звичайно, Валера. От і сьогодні на уроці математики...

— Шкода тільки, що в хокей у ракеті, мабуть, грати не можна буде, — бубонів Валера.

— Ага, — підтакував Вася.

— А то б я свою ключку взяв обов'язково.

— Ага.

— Вона ж у мене така замашна! Краща ключка з усіх ключок району, а то й області.

— Ага...

— Глечик і Костенко! Припиніть розмови! Ви заважаєте класові слухати новий матеріал.

— А футбольний м'яч я все-таки візьму. У футбол на будь-якій планеті можна пограти.

— І місця він багато не займе. Якщо спустити...

— Глечик і Костенко! Вийдіть з класу! Глечик хоч уроки вчить і двійок не має. А ти, Костенко, з двійок не вилазиш. І розмовляєш на уроках! Не знаю, що ти собі думаєш. Перекажи дідусеві, щоб прийшов до школи. Я мушу з ним серйозно поговорити.

Ех, Катерино Степанівно, Катерино Степанівно! Що ви робите?

Це ж знову бідний Валера два дні ходитиме з опухлим червоним вухом. І за штани держатиметься...

Вихованням Валери займався дідусь Павло Харитонович. Тато був дуже зайнятий, мама — теж. І виховання онука взяв на себе дідусь, який щойно вийшов на пенсію та цілими днями «забивав козла» у дворі на дитячому майданчику з такими ж, як і він, пенсіонерами.

Педагогічної освіти Павло Харитонович не мав і в делікатній справі виховання користувався старими дореволюційними методами, якими колись виховував його самого дід Гаврило, учасник Першої світової війни.

Ех, Катерино Степанівно, Катерино Степанівно! Ну причому тут двійки, як ідеться

про космічну міжпланетну подорож! На все життя!

Нічого вона не тямить у міжпланетних подорожах, та Катерина Степанівна! Звичайно, їй до тих подорожей байдуже. Бо вона вже стара — двадцять сім років. Ніхто її в космос уже не візьме. Тільки іншим життя псує.

— Ну, я їй зроблю! Я їй влаштую! — зціпивши зуби, процідив Валера, коли вони вийшли в коридор.

І враз в очах у Валери зашмигляли згадувані вже швидкі бісики, які свідчили, що в голові його народжується сміливий, відчайдушний задум.

— Слухай! А знаєш, що?! — виставив Валера вперед нижню губу. — Давай підкладемо їй... їжака!

— Якого? — не зрозумів Глечик.

— Живого!

— А де ж його взяти?

— Упіймати! У лісі!.. Я влітку бачив. Як ми по гриби з татом ходили.

— Тю... І коли ж ти збираєшся його ловити?

— Сьогодні! Зразу після уроків. А чого відкладати?

— Сьогодні? — Вася непевно понизив плечима.

— Що — боїшся?

— Та ні... але...

— Мама, сестра, тьотя!

— Та ні... але...

— Ех ти! Вареник! А ще в космос летіти збираєшся!

— Чого ти! Я хіба сказав, що не хочу? Просто подумати спершу треба, зважити...

— А що там думати? Що зважувати? Піти й спіймати! От іще!

Коли Валерою оволодівала якась ідея, переконати його, відмовити було неможливо.

